

[Undervisningsministeren.]

af Befolkningen ønsker det, at oprette Forældreråad over hele Landet. Jeg haaber, det maa blive saa almindeligt som muligt, til sidst helt almindeligt. Jeg tror, at disse Forældreråad vil vokse Livets naturlige Vækst og faa den Indflydelse, der tilkommer dem i Kraft af Medlemmernes Kærlighed til Folkeskolen, deres Dygtighed og Indsigt.

Jeg kan altsaa medgive Flertalsforslaget min bedste anbefaling.

Et Mindretal, de Konservative, har stillet et Ændringsforslag, og de begrunder dette paa en efter min Mening mærkelig Maade, som jeg maa gøre et Par Bemærkninger til. Mindretallet siger i Betænkningen:

„Saavel Ministeren som Flertallet har fuldstændig afvist enhver Forhandling...“
Mindretallet

„...beklager, at der ikke paa noget Punkt er vist Forhandlingsvillie overfor Mindretallets Ændringsforslag...“

Det beklager tillige, at der indføres forskellige Forhold i Sønderjylland, København og det øvrige Land, og at

„Tilsynet med Religionsundervisningen i en privat Skole i København skal overdrages en Præst, medens ethvert Tilsyn fra Kirkens Side med Undervisningen af Folkeskolens Børn i den offentlige Skole er udelukket.“

Jeg maa derom sige, at dette Lovforslag nu har været til Behandling her i Rigsdagen i halvtredie Aar, efter at Sagen gennem 25 Aar har været til uophørlig Drøftelse paa Skolemøder, i Lærerstanden, i Pressen, paa Rigsdagen. Jeg minder om Lovforslaget i 1911 og 1912, der endogsaa naaede til Fællesudvalg. Vi har haft to Kommissioner, Tilsynskommissionen fra 1909 til 1911 og den store Skolekommission fra 1919 til 1923, og Folketinget har nu gennem to Vintre behandlet mit Lovforslag i en meget grundig og udførlig Udvalgsbehandling, hvori alle store Partier havde Lejlighed til at være med og gøre sig gældende. Nu har Landstinget gennem een Vinter, efter hvad der er mig bekendt, underkastet det Lovforslag, der kom fra Folketinget, en meget omhyggelig og grundig Gennemgang Paragraf for Paragraf, Punkt for Punkt, og ethvert Medlem af Udvalget, ethvert Mindretal, har haft den fuldeste Lejlighed til at gøre sin Indflydelse gældende. Hvis man fra en vis Side ikke har formaat at gøre det, tror jeg, Skylden ligger hos disse Medlemmer selv, saa har de siddet i en Forestilling om, at der ingenting kom ud af det hele, og derfor kunde det være ligegyldigt, hvordan

man virkede. Det er altid meget farligt. Jeg erindrer et Eksempel fra Folketinget. I 1928, da Tobaksforliget blev afsluttet, var der et Parti, der sad i den Forestilling, at der aldrig kunde komme noget ud af det; en skønne Dag kom der noget ud af det, og saa var Partiet udenfor. Det kunde have været med. Saadan er jo det parlamentariske Livs Vilkaar.

Den ærede Ordfører (Stegger Nielsen) mindede med Rette om Seminarieloven. Den Gang var det fra konservativ Side, man gjorde de første og afgørende Skridt i Retning af en Overenskomst; men fra Venstres Side søgte man at komme med og kom med og fik derved Indflydelse paa Enderesultatet, saa at det kunde ende med en enstemmig Vedtagelse af Seminarieloven i begge Rigsdagens Ting. Jeg tror, at et Parti skal vogte sig for saadan at sætte sig selv udenfor, jeg tror, man skal vogte sig for en deraf følgende Tilbøjelighed til Kværuleanteri, hvor der ikke er mindste Anledning dertil.

Det Ændringsforslag, som nu to konservative Udvalgsmedlemmer stiller, og som blev fremsat i Udvalget allerede for over en Maaned siden, har ikke forekommet mig at være et virkeligt Forhandlingsgrundlag eller Forhandlingstilbud. Det maatte man kunne sige sig selv. Man lader Skolekommissionerne vælges af Vælgerne. Ja vel, det var den store Skolekommissions Standpunkt, det kunde der nok være talt om. Men jeg har allerede under Folketingsudvalgets Behandling og overfor Meningsfæller af de to ærede konservative Medlemmer stærkt hævdet som min Opfattelse, at det er et ganske overflødig Dobbeltvalg, de foreslaar. Naar det er nøjagtigt eller saa godt som nøjagtigt de samme Vælgere, der vælger Kommunalbestyrelsen og Skolekommissionen, hvorfor da Dobbeltvalg? Det bliver jo kommunalpolitiske Valg i begge Tilfælde, selv om man har føjet de Forældre til, som ikke har kommunal Valgret. Jeg paaskønner den gode Mening, det var jo ogsaa fremme i den store Skolekommissions Flertalsforslag. Men jeg har altid syntes, at det var en utiltalende Tilføjelse, og den vilde i Praksis frembyde store Vanskeligheder ved Valglisternes Udarbejdelse. Man maatte have haft andre Valglistes der end ved de kommunale Valg, skønt det faktisk og praktisk i Virkeligheden er de samme Vælgere.

Jeg har ikke — og det vidste de ærede Medlemmer godt — kunnet gaa med til fødte Medlemmer. Jeg finder det ganske stridende med hele Tidens Krav om folkeligt Selvstyre, hele Tidens Opfattelse af